

Adres Segeerssingel 10

Postadres Postbus 5009
4330 KA Middelburg

Telefoon 0118 – 43 22 14

Behandeld door mr. B.M.H.J. Gossen

Onderwerp Nieuwe Wob

Datum 29 juni 2012

Ons kenmerk 12/03011

Uw kenmerk -

Blad 1 van 8

Bijlage(n) -

• Mevrouw M. Peters
p/a Tweede Kamer der Staten-Generaal
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG

> Geachte mevrouw Peters,

Met belangstelling hebben wij kennisgenomen van uw concept-initiatiefvoorstel voor een nieuwe wet op de openbaarheid van bestuur (hierna: het voorstel). U heeft een ieder uitgenodigd hierop - en op de bijbehorende toelichting - te reageren. Graag maken wij van deze gelegenheid gebruik. Voor uw informatie: Wij zijn als bedrijfsjuristen verbonden aan politie Zeeland. Ten behoeve van alle Nederlandse politiekorpsen verrichten wij de landelijke coördinatie van grote en complexere Wob-verzoeken die bij de politie worden ingediend. Vanuit die hoedanigheid willen wij dan ook reageren op uw wetsvoorstel.

Onze reactie valt in twee delen uiteen. In het eerste deel willen wij u een aantal knelpunten voorleggen die dringend geregeld moeten worden in de nieuwe Wob. In het tweede deel willen wij artikelsgewijs ingaan op uw voorstel.

I Wob-verzoeken bij de politie

Ongetwijfeld bent u ervan op de hoogte dat bij de Nederlandse politiekorpsen zeer veel Wob-verzoeken worden ingediend. Het is niet voor niets dat veel jurisprudentie op dit terrein is gevormd door procedures die lopen tegen de Nederlandse politiekorpsen. Wij willen u dan ook eerst een kort overzicht geven van de aard van de Wob-verzoeken die bij de Nederlandse politie ingediend worden.

De politie heeft in een drietal situaties te maken met de Wob:

- 1) Verzoeken om informatie over gegevens aangaande een vermelding in de politiesystemen en/of informatie over een door de verzoeker zelf gepleegd strafbaar feit (met name terzake verkeersovertredingen worden bij de politie op jaarbasis duizenden Wob-verzoeken ingediend);
- 2) Verzoeken om informatie aangaande optreden van politie (bijvoorbeeld bij demonstraties, informatie over kraakpanden en opsporingsonderzoeken);
- 3) Verzoeken aangaande bestuur & beleid (bijvoorbeeld integriteitsschendingen politieambtenaren, aanrijtijden politievoertuigen, cijfers van woningovervallen, afgegeven vergunningen voor particuliere recherchebureaus, aanbestedingen politievoertuigen en misdaadcijfers).

Over deze drie soorten Wob-verzoeken kan het volgende worden opgemerkt:

Ad 1)

Wij zijn van oordeel dat hier sprake is van oneigenlijke Wob-verzoeken. Deze verzoeken zouden eigenlijk beoordeeld moeten worden aan de hand van de Wet politiegegevens (Wpg) of de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (Wahv). Het is evident dat ook de verzoekers niet beogen om de informatie over door hun gepleegde strafbare feiten openbaar te maken voor een ieder.¹ Men beoogt slechts informatie te krijgen waarvan men meent deze nodig te hebben voor het aanvechten van bijvoorbeeld een verkeersboete. Het is dan ook principieel onjuist om deze verzoeken geheel of gedeeltelijk te laten vallen onder de toepasselijkheid van de Wob.

Door de Raad van State die in zijn jurisprudentie de Wpg en voorheen de Wet politieregisters restrictief uitlegt met betrekking tot het begrip politiegegevens, worden thans deze informatieverzoeken gedeeltelijk beoordeeld aan de hand van de Wpg (voor wat betreft de persoonsgegevens) en gedeeltelijk aan de hand van het regime van de Wob (voor de overige gegevens). Deze werkwijze is uitermate omslachtig, onduidelijk en leidt ook tot een onevenredige administratieve lastendruk. Het verdient dan ook de voorkeur om dit eenduidig te regelen en de keuze te maken om dergelijke verzoeken buiten het toepassingsbereik van uw voorstel te brengen. Dit zou vormgegeven kunnen worden door de artikelen 4.5 en/of 8.7 op dit punt aan te passen. Ter illustratie verwijzen wij u hierbij naar *Kamerstukken II 2000-01, 25 877, nr. 14, p. 47*.

De politie werkt er overigens hard aan om deze informatie wel toegankelijk te maken voor belanghebbenden. Dit past ook binnen het actieprogramma bureaucratie: *Minder regels meer op straat*, maar ook binnen ons dienstverleningsconcept. Gelet op de beperkte middelen kan dit niet altijd en overal even voortvarend opgepakt worden. Zo hebben diverse korpsen² al wel de mogelijkheid om burgers via www.mijnpolitie.nl inzicht te geven in bijvoorbeeld een flitsfoto en informatie over de gebruikte apparatuur.

De korpsen Zeeland en het KLPD plaatsen, vanwege het feit dat zij niet zijn aangesloten op www.mijnpolitie.nl, onder meer informatie over betrokken verbalisanten op hun website. Alle korpsen willen de drempel voor de burger zo laag mogelijk houden om bij over hun vastgelegde gegevens te kunnen komen. Gelet op de privacy van de kennelijke overtreder kan dit uiteraard niet drempelloos en moet een bepaalde uitvraag van informatie plaatsvinden.

De Centrale Verwerking OM is ook bezig met de ontwikkeling van een digitaal loket voor burgers die inzicht willen hebben in de over hen vastgelegde gegevens (nieuwsbericht van 10 februari 2012). Wanneer binnenkort het CJIB digitaal vastgelegde (verkeers)overtredingen gaat afwikkelen, hebben zij ook al aangegeven te komen met een portal waarop de burger inzicht kan krijgen in zijn gegevens. Voornoemde ontwikkelingen blijven doorgaan en vormen ons inziens ook een uitwerking van uw gedachten over openbaarheid en toegankelijkheid van informatie.

¹ Dit blijkt bijvoorbeeld uit berichten op het forum van www.flitsservice.nl waar de kennelijke overtredders de eigen documenten geanonimiseerd plaatsen voor een 'second opinion'.

² Friesland, Groningen, Drenthe, Noord-Holland Noord, Zaanstreek-Waterland, Kennemerland, Hollands-Midden, Rotterdam-Rijnmond, Twente, Gelderland-Midden, Gelderland-Zuid en Zuid Holland Zuid.

Ad 2)

Voor een goede uitoefening van haar taken (opsporing van strafbare feiten en handhaving van de openbare orde) is het van belang dat een deel van deze werkzaamheden in vertrouwelijkheid moet kunnen worden verricht. Het is immers ondenkbaar dat mogelijke kwaadwillenden op voorhand informatie krijgen over acties van de politie die tegen hen zijn gericht. Dit zou de uitoefening van de politietaak volkomen illusoir maken.

De huidige praktijk laat zien dat, terwijl de politie nog bezig is met het verzamelen en bewerken van informatie, er informatieverzoeken worden ingediend over bijvoorbeeld demonstraties, ontruiming en organisaties die in onze belangstelling staan.³ Op grond van de reeds gememoreerde jurisprudentie van de Raad van State en wetgeving geldt dan het volgende:

- Enkel politiegegevens (persoonsgegevens)⁴ in documenten vallen onder het beschermingsregime van de Wpg en die gegevens mogen integraal geweigerd worden;
- Voor de overige informatie op die documenten geldt dat het regime van de Wob toegepast moet worden.

Deze scheiding is ongewenst en leidt tot onnodige administratieve lasten bij met name het opsporingsapparaat. Bij de te hanteren beperkings- of weigeringsgronden van de Wob dient immers een belangenafweging plaats te vinden tussen het belang van de openbaarheid en het belang van de opsporing. Enkel opsporingsambtenaren betrokken bij het betreffende onderzoek kunnen hiervoor worden bevraagd om zodoende een (houdbare) motivering voor een mogelijke weigering te geven. Dit belast op dat moment de opsporingscapaciteit. De afweging dient immers gemaakt te worden door de opsporingsambtenaar. Juristen of medewerkers die administratief ondersteunen kunnen zich zelfstandig geen oordeel vormen of op het oog triviale informatie niet juist van doorslaggevend belang is voor het onderzoek. In alle onwetendheid zouden zaken 'kapot' kunnen gaan.

Daarnaast hebben onderzoeksdossiers bij de politie vaak een integraal karakter. Dat wil zeggen dat ook wanneer bepaalde gegevens worden weggelakt, het mogelijk is om deze informatie 'in te lezen'. Verstrekking van dergelijke documenten, hoezeer ook geschoond, brengt aanzienlijke risico's met zich mee voor het opsporingsproces.

Door *social engineering* (door middel van andere details je naar andere informatie 'bluffen'⁵) en *datamining* (kleine stukjes data verzamelen en zelf samenvoegen met bijvoorbeeld *social media*) worden de mogelijkheden steeds groter om met ogenschijnlijk triviale informatie een identiteit te achterhalen. Consumentensoftware beschikt bijvoorbeeld ook al over gezichtsherkenning (onder andere iPhoto, Facebook).

³ Het gaat hier om bijvoorbeeld de ontruiming van het tentenkamp in Ter Apel, NVU-demonstraties op diverse plekken in Nederland, demonstraties bij uitzetcentra, meldkamer gesprekken rondom een incident waarbij door een misdrijf twee dodelijke slachtoffers zijn gevallen in Middelburg, geplande onaangekondigde verkeerscontroles, situatierapportages over islamitisch terrorisme, bevragingen bij social media in het kader van opsporingsonderzoeken, documenten over de Orde der Transformanten, draaiboeken van grenscontroles bij G8-toppen, de ontruiming van het Schinveldse bos, informatie over een specifiek kraakpand in Den Bosch, het bezoek van de Turkse president aan Nederland, informatie over invallen in bepaalde panden, informatie over de aangifte naar aanleiding van een bekladding van een moskee in Middelburg, het onderzoek naar de schietpartij in Alphen aan den Rijn en rapporten en notities over actieve criminele jeugdgroepen waarbij ook naar de exacte locatie van de groep wordt gevraagd.

⁴ Dit zijn persoonsgegevens die in het kader van de politietaak worden verwerkt, artikel 1 aanhef en sub a Wpg.

⁵ Zie bijvoorbeeld Rechtbank Rotterdam 21 juni 2012, LJN: BW9128, r.o. 3.

Dat het ook anders kan, blijkt wel uit artikel 365 van het Wetboek van Strafvordering, welk artikel strafdossiers⁶ volledig buiten de werking van de Wob houdt. Het valt niet in te zien dat opsporingsdossiers (die feitelijk de basis vormen voor een strafdossier) wel onder het toepassingsbereik van de Wob vallen.

Wij pleiten er dan ook voor om het opsporingsdossier onder hetzelfde regime te brengen als het strafdossier en de Wob slechts van toepassing te laten zijn op die opsporingsdossiers die gesloten zijn zonder dat dit heeft geleid tot daadwerkelijke vervolging.

Dat het strafvorderlijke regime en het door u beoogde Wob-regime met elkaar in strijd kunnen komen, wordt geïllustreerd door het volgende. Enerzijds is de opsporingsambtenaar gehouden aan de geheimhoudingsplicht van de Wpg (overtreding is strafbaar gesteld als schending van het ambtsheim), anderzijds zou de opsporingsambtenaar op grond van artikel 9:2 van uw voorstel in de positie worden gebracht dat hij informatie moet verstrekken aan de Informatiecommissaris. Informatie die hij op grond van de Wpg niet mag verstrekken, zou hij moeten verstrekken aan de Informatiecommissaris. Een dergelijke spagaat hoort niet thuis in wetgeving.

Ad 3)

De politie wordt ook regelmatig geconfronteerd met 'eigenlijke' Wob-verzoeken. Deze verzoeken passen volledig onder het regime van de Wob en ook uw voorstel. Een selectie van dit soort verzoeken waar de politie mee te maken heeft: aanrijtijden bij zogenaamde Prio 1-meldingen (RTL Nieuws), cijfers woningovervallen (RTL Nieuws), binnengekomen klachten over een periode van vijf jaar (NOS), inzet politie (RTL Nieuws), aanbesteding politievoertuigen (Telegraaf), informatie over verbeurde dwangsommen wegens niet tijdig beslissen (particulier), declaraties korpsleiding (RTL Nieuws), afgegeven vergunningen voor particuliere recherchebureaus (particulier), aantallen (criminele) jeugdgroepen (RTL Nieuws en NRC Handelsblad), misdaadcijfers (Algemeen Dagblad en D-Base), auditrapporten Wpg (Bits of Freedom), schendingen ambtsgeheim en andere integriteitsbreuken van politieambtenaren (RTL Nieuws, Peter R. de Vries en Bits of Freedom), de internetstrategie van de politie (Bits of Freedom).

Hoewel deze verzoeken vooral bewerkelijk zijn door de omvang daarvan, zijn wij van oordeel dat de politie als bestuursorgaan voor dit onderdeel volledig onder de werking van de Wob dient te vallen. Dergelijke Wob-verzoeken dragen ook bij aan de democratische controle op het politieapparaat. Ook voor dit apparaat zelf hebben zij een positieve bijdrage, omdat door dergelijke verzoeken soms inzichtelijk wordt waar dit apparaat tekortschiet.

Wij kunnen ons wel voorstellen dat u mogelijk een aantal suggesties voor omvangrijke verzoeken overneemt uit de Kamerbrief van voormalig minister Donner van 31 mei 2011 zodat bestuursorganen in sommige gevallen nog wat extra lucht krijgen. De ervaring leert overigens dat met de media over het algemeen goede afspraken zijn te maken over de termijn van afhandeling.

⁶ Volgens de conclusie bij Hoge Raad 20 april 2012, LJN: BV3436, punt 3.12 is dat op het moment dat een proces-verbaal wordt ingeschreven ten parkette door een opsporingsambtenaar.

Advies

Wij pleiten niet voor een uitzonderingspositie van de politie ten opzichte van uw voorstel. Als bestuursorgaan dient de politie volledig onder de werking van deze wet te vallen. Wel geven wij u mee dat het dringend gewenst is om de afbakening tussen enerzijds uw voorstel en anderzijds de Wpg goed te regelen.

Daarbij zou uit uw voorstel duidelijk moeten blijken dat:

- Verzoeken om informatie over 'eigen' strafbare feiten niet vallen onder de toepasselijkheid van de nieuwe Wob;
- Opsporingsdossiers hetzelfde regime volgen als strafdossiers en derhalve niet vallen onder de toepasselijkheid van de nieuwe Wob met uitzondering van de dossiers die niet hebben geleid tot vervolging.

II Artikelsgewijs commentaar op uw voorstel

In **artikel 2.4** legt u in het eerste en tweede lid een zorgplicht op naast de Archiefwet. Deze plicht is gelet op de Archiefwet dubbel en hoort dan ook niet thuis in uw voorstel.

In het tweede lid neemt u daarnaast ook de eis van vergelijkbaarheid op. Het is echter niet aan het orgaan om te bepalen wat een verzoeker met de informatie wil doen of zich daar een oordeel over te vormen. De verzoeker hoeft immers geen belang te stellen. Daarnaast kennen zowel de Wob als uw voorstel geen plicht om documenten te genereren om aan een verzoek om informatie te voldoen. De norm van vergelijkbaarheid impliceert dit wel en dat is onwenselijk.

In **artikel 3.3** regelt u de actieve openbaarmaking. U stelt daarin voor om ook beschikkingen actief te openbaren behoudens wanneer er een uitzonderingsgrond van toepassing is. De politie pleit ervoor dat naam- en adresgegevens en andere unieke gegevens zoals kentekens, burgerservicenummers, telefoonnummers en e-mailadressen zonder voorbehoud weggelakt mogen worden (dit heeft dan ook te gelden voor het publiceren van de verzoeken op grond van artikel 4.1). Dit zijn persoonsgegevens van burgers waarbij het vreemd is om te veronderstellen dat dit geen inbreuk zou vormen op hun persoonlijke levenssfeer nog daargelaten dat openbaarmaking daarvan een verwerking op grond van de Wbp zou zijn.

Eveneens wordt uw aandacht gevraagd voor rechtspersonen die blijkens de tenaamstelling en omvang gelijk te stellen zijn aan een natuurlijke persoon (bijvoorbeeld Fred Jansen BV uit X). Ook zij zouden uitgezonderd moeten worden van deze openbaarheidsregeling. Gesuggereerd wordt om de volgende frase op te nemen: "*of tot een natuurlijke persoon herleidbaar*".

U zondert van de actieve openbaarmaking de bestuurlijke strafsanctie uit. De term bestuurlijke strafsanctie betreft volgens ons een samenvoeging van drie varianten: De Awb (art. 5:2 en volgende) spreekt over bestuurlijke sanctie en bestraffende sanctie en het Wetboek van Strafvordering spreekt over strafbeschikking (art. 257a). Mogelijk dat u dit kunt verhelderen? De onder de bestuurlijke strafsanctie liggende stukken worden door u weer niet uitgezonderd. Gelet op de eerder gemaakte opmerkingen over de doelstelling van de Wob wordt ervoor gepleit om ook de onderliggende stukken uit te zonderen van de Wob voor zover zij opgevraagd worden door een individu aangaande een bevraging over zichzelf.

In **artikel 3.4** heeft u een plicht opgenomen om jaarlijks aandacht te besteden aan de uitvoering van uw voorstel. Wij achten dit een onnodige extra rapportageverplichting en vinden dat de Informatiecommissaris bij eventuele procedures al voldoende zicht krijgt op de wijze waarop zowel de politie als andere organen uitvoering geven aan het voorstel. Het betreft dan ook een onnodige administratieve lastenverzwaring.

In **artikel 4.1** codificeert u de bestaande mogelijkheid om elektronisch een aanvraag in te dienen. Het verdient aanbeveling om tussen 'kan' en 'elektronisch' het woordje 'uitsluitend' op te nemen. Gelet op het feit dat een verzoek om informatie vormvrij is, zou het voor een voorspoedige afhandeling gewenst zijn dat elektronische aanvragen wettelijk gekanaliseerd worden. Daarmee wordt ook zicht gehouden op de binnenkomst van verzoeken en worden zij ook als zodanig onderkend. Thans komen verzoeken bijvoorbeeld binnen via faxnummers die organen wel in een bijvoorbeeld een almanak hebben opgenomen, maar die niet bedoeld zijn voor extern gebruik.

In **artikel 4.5** gaat u in op de gevallen waarin verdere verstrekking niet meer nodig is. Gelet op de ontwikkelingen binnen de politie om informatie al digitaal te ontsluiten, wordt aanbevolen om geen plicht tot verstrekking op te nemen indien informatie al digitaal ontsloten is. Een andere mogelijkheid is dat uw voorstel in die situaties buiten toepassing blijft.

In **artikel 4.6** introduceert u een antimisbruikbepaling. De jurisprudentie zal uit moeten wijzen wanneer daar sprake van is. De praktijk leert dat daar niet snel sprake van is hoewel er af en toe wel twijfels bestaan. U kunt dan denken aan het veelvuldig 's nachts verzenden van verzoeken zonder kenmerken op te geven via een niet daarvoor aangewezen faxnummer of het verhullen van verzoeken in bezwaarschriften die zich richten tot andere besluiten. Nu de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen niet langer van toepassing is, hebben dit soort verzoekers vermoedelijk geen belang meer bij de door hen gehanteerde, op zijn minst twijfelachtige, werkwijzen.

Een element waar de politie zich niet in kan vinden, betreft de plicht om de Informatiecommissaris voorafgaande toestemming te vragen wanneer een verzoek op deze grond wordt afgewezen. Deze voorafgaande toestemming verhoudt zich moeilijk met de rol van de Informatiecommissaris in administratief beroep. Overigens is bij bestudering van de Freedom of Information Act in het Verenigd Koninkrijk ook niet gebleken van een voorafgaande toestemming. Verzocht wordt om dit vereiste - ook om de voortgang in de procedure te kunnen handhaven - te schrappen.

In **artikel 5.1** heeft u de uitzonderingen opgenomen. Anders dan in de huidige Wob maakt u in uw voorstel geen onderscheid tussen relatieve en absolute weigeringsgronden. Hierdoor ontstaat een extra motiveringsplicht voor bestuursorganen hetgeen leidt tot verhoging van de administratieve lasten.

De huidige Wob kent met de absolute weigeringsgronden een lichtere motiveringsplicht: er hoeft alleen maar aangetoond te worden dat informatie toeziet het in de wet genoemde belang raakt.⁷ Bij de relatieve weigeringsgrond dient daarnaast ook nog een belangenafweging gemaakt te worden. In uw voorstel betekent dit dat er altijd een dubbele belangenafweging plaats moet vinden.

⁷ Bijvoorbeeld: bij de huidige absolute weigeringsgrond veiligheid van de staat dient nu alleen aangetoond te worden dat informatie die veiligheid kan schaden. Zou dit een relatieve weigeringsgrond worden, dan dient ook een belangenafweging plaats te vinden": (1) de vaststelling dat informatie de veiligheid van de staat kan schaden en (2) of dit belang dan zwaarder moet wegen dan het belang van openbaarheid.

Voor de gronden onder d. en e. vult u deze uitzonderingsgronden aan door te spreken over *lopende* opsporing of inspectie, echter dit zou ook gelezen kunnen worden als een beperking tot slechts lopende zaken. Die beperking vinden wij ongewenst. Mocht u van oordeel zijn dat deze grond inderdaad beperkt uitgelegd moet worden, dan is dat moeilijk te rijmen met het feit dat u ook in lopende zaken van de politie een belangenafweging verlangt. Overigens zijn wij nog steeds van oordeel dat politiedossiers op dezelfde wijze als strafdossiers behandeld moeten worden.

In het vierde lid van **artikel 5.1** verlaat u het basisprincipe van de Wob: *openbaar voor de één, is openbaar voor een ieder*. Kennelijk beoogt u met dit onderdeel specifieke informatieverstrekking aan belanghebbenden te regelen. Dit is op zich lovenswaardig, maar hoort niet thuis in de Wob. Het verdient dan ook de voorkeur om dit te regelen in specifieke wetgeving en het vierde lid te schrappen.

In **artikel 7.1** introduceert u de figuur van Informatiecommissaris. Naast al bestaande toezichthoudende instanties zoals het Cbp, de Nationale ombudsman, eigen toezicht door het bestuursorgaan en de rechterlijke macht wordt er een nieuwe loot aan de boom toegevoegd: de Informatiecommissaris. Onduidelijk is of dit een bewuste keuze is geweest om hiervoor een nieuw orgaan in het leven te roepen en wat dit nieuwe orgaan wezenlijk kan bijdragen naast bijvoorbeeld het Cbp.

Daarnaast roept de rol van de Informatiecommissaris de nodige vragen op. Hoe verhoudt zijn recht tot openbaarmaking zich bijvoorbeeld tot een regel als artikel 8:29 Awb of tot het feit dat er mogelijk anderszins andere regimes - met geheimhoudingsplicht (!) - zoals de Wpg van toepassing zijn? Ook het recht om binnen te treden verhoudt zich moeizaam met bijvoorbeeld de Regeling criminele inlichtingen eenheden.

In **artikel 7.4** kent u de Informatiecommissaris bevoegdheden toe. Speciale aandacht wordt gevraagd over hoe die toegekende rechten zich verhouden tot bepalingen zoals bijvoorbeeld in de artikel 7 Wpg en artikel 11 van de Regeling criminele inlichtingen eenheden.

Ten aanzien van het feit dat de Informatiecommissaris bevoegd is informatie te openbaren (**artikel 7.5**) wordt opgemerkt dat dit zich slecht verdraagt tot de specifieke politie-informatie zoals wij u dat hierboven hebben geschetst. In deze gevallen wordt het wenselijk geacht dat opnieuw de politie een besluit dient te nemen al dan niet met aanwijzingen van de Informatiecommissaris. Ook rechtbanken geven in hun uitspraken regelmatig aanwijzingen over hoe zij een nieuwe beslissing op bezwaar vormgegeven zien. Dit doet ook recht aan de eigen verantwoordelijkheid van een orgaan voor de onder hem berustende informatie. De idee dat informatie van een ieder is, doet namelijk afbreuk aan het karakter van politie-informatie.

In **artikel 8.1** introduceert u een strafbepaling. De overtreding van het ge- of verbod van artikel 5.1 lid 4 raakt het betreffende orgaan terwijl de vervolging daarvan een verantwoordelijkheid van het Openbaar Ministerie betreft. Als vervolging gelet op het opportuniteitsbeginsel niet wenselijk wordt geacht, wordt de strafbepaling zinledig en wordt ook het geven van voorschriften aan de verzoeker zinledig. Wij blijven overigens van mening dat artikel 5.1 lid 4 niet thuishoort in uw voorstel.

In **artikel 8.7** geeft u de verhouding met andere wetten weer. Dit is in de huidige Wob in artikel 2 geregeld. U voegt er echter een extra criterium aan toe en dat is dat behalve die speciale wet daarin voorziet, die wet nu ook op een bij uw voorstel gevoegde lijst moet staan.

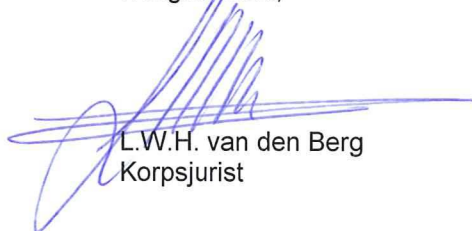
Gelet op de principes zoals *specialis derogat legi generali* en *lex posterior derogat legi priori/anteriori* vragen wij ons af hoe deze criteria zich daartoe verhouden. Als u zich als wetgever op het standpunt stelt dat andere wetten anders beschouwd moeten worden, dan is het aan de wetgever om dat in die wetten aan te passen. De bijlage zou als indicatief dienen te gelden. Opgemerkt wordt dat in de bijlage de verwijzing naar artikel 7 Wpg, alsmede de artikelen 257h en 365 van het Wetboek van Strafvordering en artikel 3 van de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens ontbreken. Graag ziet de politie deze artikelen toegevoegd.

U schrijft dat het thans aan de rechter is om te oordelen of een andere wet als bijzonder ten opzichte van de wet heeft te gelden. Dit is ons inziens een onjuiste interpretatie: Juist de rechter toetst of de uitleg die een bestuursorgaan geeft aan de bedoeling van een bijzondere wet correct is. Immers daar waar een wet als bijzonder (specialis) wordt aangemerkt gaat deze sowieso voor op de algemene (generalis) wet en is de algemene wet in het geheel niet meer van toepassing. In dat geval gaat het om de vraag of de Wob terecht buiten beschouwing is gelaten doordat andere wetgeving van toepassing is.

In **artikel 9:2** regelt u de strafbaarheid van overtreding van uw wet. Graag vragen wij uw aandacht voor het feit dat politieambtenaren ook gebonden zijn aan de geheimhoudingsplicht van artikel 7 Wpg. Overtreding daarvan is eveneens strafbaar gesteld als misdrijf. Ambtenaren worden mogelijkerwijs in gewetensnood gebracht door dit voorstel.

Indien naar aanleiding van deze brief nog vragen bestaan of u nader voorgelicht wenst te worden, kan contact opgenomen worden met de afdeling Juridische Zaken van politie Zeeland via juridischezaken@zeeland.politie.nl of 0118 - 43 22 14.

Hoogachtend,

L.W.H. van den Berg
Korpsjurist

B.M.H.J. Gossen
Korpsjurist

P.J.M. de Smet
Korpsjurist